

om at fjerne eksklusivaftaler. Jo, selvfølgelig ønsker man et resultat.

Det, der er problemet, er, at Dansk Folkeparti kobler to ting sammen, som absolut ikke hænger sammen. For det første siger man: Vi vil ikke have noget med det at gøre, for alle de andre ting er ikke klar.

Dernæst siger man: Vi har en risiko for, at østeuropæiske horder kommer herop og vil ødelægge det danske arbejdsmarked til trods for, at det kun drejer sig om 10 pct., der er ramt af eksklusivaftaler.

Så er jeg bare nødt til at spørge hr. Thulesen Dahl: Hvis nu alle de andre ting havde været klar, således at vi kunne have foretaget et totalt frontalt angreb på eksklusivaftalerne på én gang, havde Dansk Folkeparti så været klar til at gøre noget ved de eksklusivaftaler, fagforeningerne og arbejdsgiverne har?

Nej, det havde de ikke, og derfor hænger de to ting ikke sammen. Regeringen har sat handling i gang på det første område. Det er tilkendegivet i bemærkningerne, at det kommer på de øvrige. Jeg synes, det var rimeligt, om Dansk Folkeparti sagde: Fint, nu har vi muligheden for at få stukket hul på bylden, så tager vi fat i de andre ting efterfølgende.

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Under debatten har der været flere, der har fokuseret på den enkelte lønmodtagers frihed. Der vil jeg gerne spørge Dansk Folkeparti, om man anser løntrykkeri for at være et udtryk for en begrænsning af danske lønmodtagers frihed og tryghed i ansættelsen. Skal jeg forstå det sådan, at den form for frihed til at kunne beskytte sig mod løntrykkeri tillægger Dansk Folkeparti også stor betydning? Altså det, at man kan sikre sig mod, at andre systemer kan være med til at undergrave den tryghed, der kan være i ansættelsen, og at det er derfor, man kan se eksklusivbestemmelserne som et instrument til at opretholde friheden til at sikre ordentlige lønvilkår.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, både til hr. Ole Vagn Christensen og til hr. Ole Sohn vil jeg sige, og jeg har været inde på det før: Eksklusivaftaler er selvfølgelig et element i fagbevægelsens mulighed for at fastholde anstændige vilkår. Men samtidig er eksklusivaftaler jo et udtryk for, at man knægtter den enkel-

tes ret til at vælge, om man synes, fagbevægelsen gør det godt, og man derfor vil være medlem, eller om man ikke vil.

Det er klart, som jeg også var inde på i mit ordførerindlæg, at i en situation, hvor man kan blive tvunget ind i en fagforening, som måske endda støtter politiske partier, man fundamentalt er modstander af, da giver anledning til en seriøs diskussion af, om det ikke knægtter den enkeltes ret for meget.

I den afvejning er vi nået frem til, at eksklusivaftaler på et i øvrigt velfungerende arbejdsmarked i Danmark ikke er ønskværdige.

Men vi har så sagt: Stillet over for risikoen for en massiv indvandring af billig arbejdskraft, som kan virke løntrykkende, og som kan virke på en måde, så det presser danske lønmodtagere ud, er det klart, at vi da hellere vil leve med en situation på det danske arbejdsmarked, hvor der er eksklusivaftaler end at risikere det løntrykkeri.

Det er jo derfor, vi har sagt klart og tydeligt til regeringen, at det ikke kan nytte noget, at regeringen tror, at den sammen med Dansk Folkeparti kan afvæbne fagbevægelsen ud fra en mere ideologisk præget indstilling, som regeringen har, og så sammen med Socialdemokratiet skaffe flertal for, at Østindvandringen kan finde sted fra den 1. maj 2004. Regeringen må vælge, hvad den vil i det her spørgsmål, og det tror jeg fremgår krystalklart. Ellers skal jeg gerne prøve én gang til på foranledning af nogle spillere.

Hr. Ulrik Kragh spørger: Hvis nu de liberale erhverv osv. var med i den nuværende omgang, var det så tilstrækkeligt? Nej, selvfølgelig er det ikke det. Det er jo Østeuropa og truslen derfra, der er det helt afgørende for os. Det er muligheden for at kunne opretholde et stabilt arbejdsmarked, også efter at Østudvidelsen er faldet på plads og arbejdskraften kan vandre. Det er det, der er hele omdrejningspunktet for vores diskussion, og det er lige præcis for at sikre, at den danske arbejder, den danske lønmodtager ikke står i en meget, meget vanskelig situation, som integrationsministeren jo selv sagde i Jyllands-Posten i november sidste år, at en del af dem, der er i Danmark i dag og ikke kan finde arbejde, de kommer til at stå i.

Det må være, fordi regeringen anerkender, at der faktisk kan ske ganske meget fra den 1. maj 2004. Ellers giver det jo ingen mening, det, integrationsministeren siger til Jyllands-Posten, ikke bare i en artikel, som avisen filosoferer over, næh til citat: »... at det nok er sidste chance for at